

Nisam streljao tog nesrećnika u podrumu.

Sergej Jesenjin

Otvorila sam oko i tras, sve mi se ukazalo. Bilo je jasno kao dan. Gotovo svi smo bili sa svojim polovinama. A moja polovina bila je nesamostalna do bola. Pekmeza. Tako sam je zvala: Pekmeza. Izgubila sam sav smisao za psihologiju. Kod nje je palila jedino osornost. Malčice.

Hrabro. Moram da ispričam ovu priču. Moram da pokušam da shvatim tako što ću stvari poređati jednu do druge. Tako što ću sklopiti kockice. Zato što ne valja. Nije dobro sve to. Uopšte nije dobro.

Bila je nezrela, ali to je normalno. Kada se uzme u obzir kakav je život vodila. Kada se uzme u obzir kakav su joj život namenili. U redu. Ali ne želim da počnem od svoje polovine. Ona me zamara. Mogla bih da počnem od svog pacijenta, klikadžije. Nultog pacijenta u neku ruku. Ve-

rujem da sam shvatila zahvaljujući njemu. Počinjao je da ludi, kao podosta sveta. Od posla, zbog toga je i dolazio, barem u početku. U početku svi dolaze iz nekog razloga koji nije pravi, zar ne? To govorim iz iskustva.

Dopustite mi da vam najpre opišem svoju trenutnu situaciju, sad, odmah: zato što osećam da moram da budem brza. Nemam mnogo vremena. Osećam to u kostima, u mišićima. U preostalom oku. U lošem sam stanju. Neću imati vremena da iščitam ono što sam napisala. Niti da napravim plan. Neka ide kako ide. Elem:

oko sebe vidim logor u šumi. Šatori i cerade. Rupe. Furune napravljene od kantica. Zastor od drveća koji nas štiti od dronova. Piratska konekcija i nekoliko sklepanih robota. Suvi klozeti i čvrsta ruka. Povratak temeljima.

Velika prednost polovina je njihova prilagodljivost. Prilagođavaju se svemu. Njihova najveća mana je što ne shvataju ništa. Ovu svoju sam morala svemu da naučim. Stvarno svemu. Kad vam kažem: nije umela da hoda. A to, to je

bio tek početak. Uzmete veliko mlitavo telo od gotovo četrdeset godina – iako izgleda kao da joj je jedva dvadeset pet – lepu devojkicu, i postavite je uspravno, vertikalizujete je: ona otvori oči i onda tras. Padne. Smešno je, ta lepa biljčica odjednom se prostre na zemlju.

Naučila sam da vertikalizujem za vreme staža o bebama. Funkcioniše dok ne napune četiri ili pet nedelja. Nakon toga postanu previše razvijene. Uхватite odojčicu za glavu i guzu, ono leži u kolenjima i gotovo ničemu ne služi i hop, vertikalizujete ga: uspravno je kao vi. Kao pravi *sapiens sapiens*. I otvara oči. To je čarobno. Iako se činilo da spava dubokim snom. Gleda vas. Gleda oko sebe. Pita se. Uspe svaki put.

Nama stažistima to je bilo smešno. Smejali smo se onim nežnim smehom koji je dobar. Ukratko, vertikalizacija moje polovine, umalo ne rekoh moje stažistkinje, bila je pravi poduhvat, budući da je visoka kao i ja, tačno metar i šezdeset sedam i po, uvek sam držala do tih dodatnih pola centimetra (istini za volju, ona je visoka dobrih metar i šezdeset osam: nju ži-

vot nije gazio). U redu. Snalazili smo se neka-ko ostali begunci i ja. Vertikalizovali smo svoje polovine udruženim snagama. Hvatali smo ih za noge i ramena i oslanjali uz neko drvo. Šta im sve nismo radili, na svaki način. E pa, moja je otvarala oči. Sistematski. I ispitivala me pogledom. Bilo je to dirljivo, ali mučno. Praznina u tim očima. Teskoba, nema druge reči. Od čega početi? Rekla bih joj svoje ime, Vivijan, a potom njeno: Marija. I ja se zovem Marija, naravno, ali uzela sam Vivijan kao kodno ime za beg. Treba se ponašati prema okolnostima.

A zatim hodanje. Kao beba. To je išlo brzo, da poveruješ kako ih je njihov način života ipak uputio u određene podatke o ljudima, u uspravan hod i docnije govor. Samo ih je valjalo ojačati, ojačati im i jezik i vilice, sve u svemu, trenirati ih za hodanje i govor. U šumi smo se bavili ortofonijom i ortopedijom, ni manje ni više. Uspravljali smo ih kao ljudska bića, omogućavali smo im da otkriju svoj glas. Moje školovanje bilo je od koristi. Nema bogzna šta da se radi u šumi, moram da kažem. Naše delovanje je u ovom trenutku veoma ograničeno. Treba bežati

organizovano, a bežanje je veoma aktivna stvar, nemojte misliti da nije. Ne možemo sebi priuštiti da prenosimo polovine na nosilima, kao što smo radili u početku. Sada ih je previše. I moraju da hodaju, i to brzo. Morale su da nauče da trče. Pokazalo se da su od koristi za kuvanje, donošenje vode, kopanje podzemnih hodnika, postavljanje šatora, i tako to. Kažem „one“, ali ima i muškaraca i žena, naravno, muškarci su čak u nedvosmišlenoj većini.

Dobro. Od toga počinjem. Ne verujem da treba da objašnjavam kakve osnovne mere predostrožnosti preduzimamo, to je očigledno: lažiranje naših podataka, naših identiteta, i tako to. Organizovanje našeg nestanka. Nestanak o kojem oni nisu doneli odluku, e to im najviše ide na živce. Svi smo nestali. Osim što oni znaju da smo tu, na nekoj vrsti naličja sveta.

Planeta je mala. To smo brzo приметili. Hoću da kažem, nakon putovanja Kristifora Kolumba i Magelana i Kuka i tandara broć (Kolumbo, Magelan i Kuk bili su istraživači). I nakon što

smo zaronili u morske bezdane, i stigli na Mesec i Mars, i na Jupiterove satelite, a ubrzo i na nastanjive planete, više baš i nemamo gde da se sakrijemo na Zemlji. To je belodano. Bizarno je što ipak uspevamo u tome. Veoma je neudobno. Treba se odreći onoga na šta ima pravo većina domaćih životinja: seno, lako dostupna hrana, nega. Ako pristanete da vam noge budu neprestano mokre, da više nikad ne popijete kafu i da zaboravite na topli tuš (pominjem samo ono što mi najviše nedostaje), uspećete da se sakrijete. Da nestanete. Sve dok ima šuma.

Najlogičnije bi bilo da oni spale te šume. Ili da naprave zalihe drva i na raščišćenom tlu zasade velika polja drveća, sa krošnjama raspoređenim u pravilne kvadrate: nema više šumskog rastinja, nema više neprozirnosti. To treba proučiti. Ali nemam vremena da ovde dužim o stvarima koje već znate i protiv kojih se možda (čovjek uvek može da se nada) borite. Pišem da bih shvatila i posvedočila, pišem u svesci, podrazumeva se, drvenom grafitnom olovkom, to se još može naći: ništa što se može konektovati. U tome ima tehnologije koliko i u masi manuelnih

napora uložениh u Lasko ili u Sikstinsku kape-
lu, nije da želim da se poredim (Lasko je čuvena
oslikana pećina, a ovo drugo je čuvena crkva,
takođe oslikana). Moju će svesku zakopati u ne-
koj kantici, pretpostavljam. Možda sa mnom,
kroz ne baš mnogo vremena. Moja polovina će
mi se pridružiti mnogo kasnije, mirno. Od nas
dve, Pekmeza će imati bolji život. Najbolji mo-
gući. Ponekad pomislim da naš krajnji cilj, naša
plemenitost na kraju krajeva, leži u zaštiti naših
polovina.

Ovde važim za slona. Izdržala sam veoma
dugo. Stići ću na naše groblje uz obrede koje smo
sami sebi propisali, što je retko. Barem se nadam
tome. Ogromna većina među nama umrla je ne
shvativši. Ponekad mi udari u glavu činjenica da
sam shvatila. Iako nisam shvatila sve.

Da nastavimo. Hrabro. Hladno mi je. Nul-
ti pacijent, klikadžija. Je li vam jasno kakvo je
zanimanje „klikadžija“? U opis posla mu spa-
da da podučava robote svim našim mentalnim
asocijacijama, kako bi jednoga dana mogli da
ih obavljaju umesto nas. To bi im omogućilo da